

in „Zvon“ 1870, stran 300.) sprl Levstik z Bleiweisom, ga je na strani 294. napadel naravnost kot „očeta“ (zopet v „Pasjih pogovorih“): „On germi in bliska po vsej slovenski deželi, jasno vreme dela in dež, sneg in točo v pratiki. V začetku je rekel: „Bodi Slovenija!“ In bila je Slovenija. Bila pa je še pusta in prazna in teme so jo krile čez in čez. In ustvaril je eno veliko luč, ki izhaja na teden, in imenoval jo je ‚Novice‘! In eno majheno luč, ki izhaja na leto, in dejal ji je ‚Pratika‘!“ —

To je bilo hudo, prehudo! Duhovito in ostro, ali — resnice ne smemo prikrivati — tudi krivično.

(Dalje prih.)

Ti praviš, da me ljubiš . . .

Ti praviš, da me ljubiš, toda čuj,
vse tvoje prednice so to trdile,
pa so me vendarle za nos vodile.
In zdaj jim človek še sonete kuj!

No, al se lažeš mi, dekle, al ne,
ko drugim pel bom tudi tebi hvalo,
za vse te ure božje, ko iskalo
je sreče moje žalostno srce.

A. Gradnik.

Večer.

Š črnimi objel rokami
zemljo vso je trudni mrak,
le tam daleč nad gorami
jasen še blesti se trak.

Daleč tamkaj za gorami
solnčna moja sreča spi,
s črnimi zastrl rokami
mrak do nje je vse poti.

Bolj in bolj prameni rožni
v temno se gubijo noč:
tak zbledeva v duši tožni
mlade vere svetla moč.

Črez globine in slemena
plava tjakaj le moj sen,
tih oblaček od plamena
zadnjih žarkov pozlačen.

K—r.